

Строфа

Ніч горобина. Понурий пором.
І перевізник — суворий невіра.
Він править веслом, наче пише пером
Свій вирок на всіх: на людину і звіра.

Немає ні грішних, ні праведних тут.
Він робить роботу свою, як уміє.
Він перевізник. Він ще не суд.
Суд буде там, де вмирає надія.

Так визначив долю Митця автор нової поетичної збірки **“Номо лупус” (К.: Вид-во “Неопалима купина”, 2007) Юрій Ковалів**. Збірка складається з нових поезій, перейнятих боєм від усвідомлення загрози глобальної катастрофи — людству, суспільству, природі, людській душі (“Номо лупус”, “Ніч горобина. Понурий пором...”, “дорога веде в нікуди”, “відкриєш двері: дощ або Мамай...” та ін.), і кількох віршів “Із напівзабутого зошита 1970–1980-х рр.”.

Програмовим є вірш “Каштани щезли з Хрещатика...”: *“...Дніпра не питай. Немає. Витік, мов кров, з артерії. / Нині він схожий на Стікса в розщепленому античасі. / Тусується Вурдалаччя, ламаючи стіни і двері, / І ціпеніє Лавра у сатанинській рясі”*. Часом відчай заповнює поетову душу щерть: *“Ти кажеш: рута-м’ята... / Насправді — кропива. / Сіріє древня хата, / Неначе удова. / За обрисами хати / Лише Великий Лях. / Прийшов сюди вмирати / Всіма забутий Бог”. Або: “То хрест одвічний. Тут / Спадає враз полудя / Коли праворуч — Брут, / Коли ліворуч — Юда”*.

Своєрідно осмислено еволюцію сучасного поета-“мисливця”: *“ти ще не мисливець / вростаєш у тишу й трави / стаєш непомильним оком / злютовуєшся з прикладом / з гашеткою що на пальці / набоєм стаєш і зойком / конвульсією потойбіччя / ти вже не мисливець”*.

Глибинний ліризм, домінуючий у структурі поетової душі, опертий на любов і повагу до України, її історії (“Є Русь, є Рось. І для великих справ / Заклав нову твердиню Ярослав”), пробивається крізь морок століть, крізь перепакокаліпсис сучасності, де *“...птаха пролетів крізь птаха / і не помітив навіть”*, де ось-ось *“шугоне часопростір / В глибину порожнечі”*, і в поета народжується гіркий докір до себе самого: *“А ти ще слова досі не знайшов, / Щоб повернути в Україну Бога”*.

Але Воно, це Слово, проростає в таких рядках заключної поезії: *“Вже пахне мандрами, козаче, / Обіймами шовкових трав. / Пульсує жайворон, неначе / Ніхто на світі не вмирає”*; *“Де ж те царство небесне, / Яке пригорне споневірену душу?”* Чи в циклі “міні”: *“Щебече зірка...”*, *“І знову грає сонячна ріка...”*, *“Душа тільки зойкнула — і не шелесне...”*, *“Засипає листя тихе передмістя...”* тощо. Або ж у присвяченому пам’яті О.Влизька вірші про “закатованих солов’їв”: *“Їх святі молоді тіла / Не пройняв осоружний тлін. / Їхня пісня в мені жила / І росла, як воскресний дзвін”*.

Побажаємо поетові, якому “калина у серце вросла”, щоб його Слово, його літературознавча праця творилися, як “воскресний дзвін”.

В.Л.

